

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucuroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Caritatea.

Cele mai grele probleme sociale sunt azi: cum se fim miloși, pe cine să ajutăm și prin ce mijloace să-i dăm ajutorul nostru. Dacă aceste probleme ar avea rezolvire, cele mai multe rele sociale ar dispărea și viața celor nenorociți ar deveni mai ușoară.

Dar cum să fim caritativi, noi, care noi înșine de multe ori trebuie să renunțăm la lucrurile cele mai necesare? Aceasta este întrebare la care ne e foarte greu să răspundem. Voința bună a celor mai mulți dintre noi e mărginită de împrejurările lui materiale și așa trebuie să fim precauți, ca cel mai avizat la ajutorul nostru să se împărtășească în acela. Să ținem de principiu fundamental în caritatea noastră ca pe cei care sunt într'adevăr săraci să-i ajutăm. De regulă facem așa că aceluia care știu mai bine să vorbească să plân-

gă și să ne emoționeze, numai ca să scăpăm de ei, le dăm ceva. Când apoi vine vreun nenorocit, care într'adevăr e muritor de foame, poate și bolnav, nu avem nimic pentru el. Mulți, de multă mizerie, de experiențele triste și poate și de rușine nu sunt capabili să se plângă și aceștia de regulă rămân neajutorați. Noi, fiindcă punga noastră nu e nemărginită, trebuie să-i ajutăm pe cei mai nenorociți între cei nenorociți.

Ajutorul nostru într'adevăr să acopere o lipsă. Dacă dau celui flămând îmbrăcăminte, pe care el le vinde pe un preț cu mult mai mic, decât ce e valoarea lor, nu l-am ajutat. Iar dacă unui cerșitor aproape gol îi dăm un leu, iar a răși n'am făcut nimic pentru el. Când dăm obiecte pe care săracii nu le pot folosi între împrejurările lor, facem ca și cum ne-am bate joc de sărăcia lor.

Scurt: ca să atenuăm de fapt mizeria ce există

în lume, trebuie multă bătaie de cap. Ca noi, cu mijloacele reduse ale noastre, să ajutăm într'adevăr pe alții, trebuie multă chibzuială și oboseală. Dar toate acestea vor avea răsplata lor când vom auzi: Veniți binecuvântații părintelui meu de moșteniți împărăția, care e gătită vouă de la întemeierea lumii.

Căci am flămânzit, și mi-ați dat de mâncat; însetoșat-am și mi-ați dat de am beut; străin am fost și m'ați primit; gol și m'ați îmbrăcat; bolnav am fost și m'ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la mine.

I. B.

Mai multă instrucție religioasă! Gazetele aduc vestea că pe Dl. Traian Bratu rectorul universității din Iași trei tineri l-au atacat cu cuțite, lăsându-l rănit și în nesimțire în stradă. Citind asemenea cazuri involuntar ne amintim de nevoia instrucției religioase mai temeinice, ca tinerii să știe că Isus nu prin cuțite și bătăi, prin împușcături și moarte vrea să-și realizeze pacea lui.

ȘEZĂTOAREA

Dialog pentru Agru.

— Servuț Petrică! De unde vii?

— Vin dela mătușa Ileana. E bolnavă și bolnavului îi cade bine, dacă-l cercetează cineva și-i spune un cuvânt de mângâiere. Dar par'că începi a grăi pe franțuzește, că în satul nostru până acum la întâlnire se zicea „Mărire lui Hristos!” și se răspundea „Mărire'n veci!”, dar tu acum zici „serguț”. Mă mir de unde ai prins pocitura asta de vorbă.

— Se vede Petrică, că stai numai acasă după cuptor și nu te învârti prin lume. Noi cari mai mișcodim încoace-ncolo tot mai auzim, mai învățăm câte ceva. Aseară am fost la șezătoare. A venit acolo și Florea Nuțului, care acum a scăpat dela armată. El ne-a spus, că domnii când se întâlnesc zic „servus” unul cătră altul.

— Că domnii cum zic unul cătră altul, eu nu știu, dar atâta știu, că tocmai azi, cineva sa păcălit rău cu vorba aceea.

— Mă mir cine?

Tocmai văru-to Ion de peste Vale. Venia pe uliță'n sus și colea în drept cu poșta se întâlnește cu domnul învățător. Ridică pălăria și zice: „Serguț domnule învățător!” Dar învățătorul îl oprește și-i zice: „Mă Ioane! Dela cine ai învățat tu carte?” „Dela dumniata domnule învățător”. „Dar spune-mi, așa te-am învățat eu să zici tu cătră oameni: „serguț” — Ba nu domnule învățător dar...

„Nici un dar, n'am tras păpușii de odată ca să-mi zici: „serguț”. mergi în treabă-ți și fii mai de omenie. Bietul Ion era să se bage'n pământ de rușine și a plecat ca un cățal bătut.

— Măi Petrică și eu zic că Ion e de vină cu prostia lui, că nu se zice „serguț” cum zici tu ci „servus”.

— O fi, o fi, că eu nu mi-oi rumpe limba cu vorbe d'astea dar ia culează și zii și tu domnului învățător „servus” că mă tem că te-a lipi, ori te-a rușina de și câinii satului vor râde de tine.

— Ce știe domnul învățător, că dumniului e pornit spre bătrânețe, nu mai ține seamă de lumea nouă.

— Ce știe știe, frate Nichită numai tu să nu te afli cumva cu „servusul” peste fălci, că cât îi de bătrân, pe doi-trei din noi ni-ar pune grămadă.

— D'apoi măi Petrică, Florea Nuțului încă nu-i om prost; era să fie sergent în armată, numai căt n'a apucat vremea că l-au slobozit acasă, fiindcă nu era loc unde să bage pe cei tineri.

— Că-i prost ori nu, aceea eu nu o judec, dar cine își petrece nopțile prin șezători nu-i prea cuminte nici creștin bun nu e.

— Mă mir de ce n'ar fi creștin bun, dar'acolo se toarce, se lucră, apoi a lucra nu e păcat.

— A lucra ce-i bine, nu-i păcat mai Nichită, dar se întâmplă prin șezători și altceva,

ce e păcat. Măinile multe la lucru sunt binecuvântate dar gurile multe-s cam blăstămate, că mâinile torc firul de fuior, dar gurile torc firul clevetelor și glumelor nerușinate, necuviincioase.

— Măi Petrică, nu poate fi omul ușă de biserică; trebuie să-și treacă vremea cu ceva. Dacă toți ar tăcea ca mutii pipii, ar adormi acolo lângă caier.

— Eu nu zic că trebuie să tacă, dar să vorbească ce-i place lui Dumnezeu, și ca să nu le vie somn, ar putea cânta cântări frumoase cătră fecioara Maria, sau Isus. Dacă nu, apoi mai bine ar fi să șeadă acasă și să doarmă, că e mai bine să dormi, decât se vorbești și se faci ce nu se cuvine.

— Vorbește cine vorbește acolo, dar eu n'am grăit nimic netrebnic.

— Dacă n'ai grăit ai ascultat; știu că nu ți-ai vârat fasole în urechi, ca să nu auzi ce se grăiește.

— Frate Petrică, alta ea vorbi și alta a auzi.

— Nu prea, vere Nechită. Un om sfânt a spus, că cine grăiește cele spurcate, are pe dracul în urechi.

— Mă mir de unde le-ai prins astea.

— Le-am auzit Duminecă în predică.

— Și eu am fost acolo dar nu le-am auzit.

Se poate că ai fost Nechită, dar n'ai fost întreg.

— Apoi n'am fost nici de jumătate, că nu am rămas jumătate acasă.

— Ba poate că o fi fos

aga; cu trupul ai fost în biserică iar cu sufletul cu gândul pe airea. Poate până părintele a predicat, tu te-ai cugetat la joc, ori poate ai adormit colo'n scaun și din predică numai „Amin”-ul cel din capăt l-ai auzit.

— Mă cam iei de scurt frate Petrică; e drept că gândurile mele în vremea slujbei umblă ca oamenii în târgul de țară, dar nam ce să le fac că nu le pot opri cu bota.

— Nu zic frate Nechita să le oprești cu bota, dar nici nu le primi pe toate câte vin, că nu-ți capul tău moară să macine tot ce-ți turna pe coș. Omul își poate regula gândurile. Cele bune le primește iar pe cele rele le părăsește îndată când se arată. Așa și în biserică, mă rog din carte, mă rog după preot, când cu cantorii recitez rozarul, sau îmi îndrept gândul către Isus care e de față pe altar și dacă îmi vin alte gânduri le părăsesc.

— Ai drept Petrică, văd că vorbești la loc, dar uite suntem tineri și tinerii trebuie să-și petreacă; eu tot cred că nu e păcat a merge în șezătoare.

— Dacă așa crezi Nechită, ești într-o credință greșită. În sfânta Scriptură stă scris, că omul în ziua judecății va trebui să dea seamă de tot cuvântul nefolositor. Dacă și de cel nefolositor va trebui să dea seamă, cum va da seamă de cel păcătos? Ori a grăi rău de altul, a batjocori, a spune glume necuviincioase, nu sunt păcate?

— Ba păcate.

— Vezi, tocmai pentru aceea

zic, că e păcat a merge în șezători, dar zic și mai mult: păcătuiește greu și acela, care lasă în casa lui astfel de șezători. Apostolul Pavel zise, că cele necurate nici să nu se amintească între noi, dar în șezători multe de-acelea auzi. Dar ce se fac acolo, oare toate sunt cinstite?

— Apoi nu tocmai cinstite.

— Nu, că sunt faptele întunerecului, plăcerile trupului, tristarea ingerilor și bucuria lui satana.

— Ai drept frate Petrică. Eu până n'am umblat prin șezători am fost ca un inger, dar de când umblu, multe gânduri urâte și poște rele furniză prin mine.

— Așa și se întâmplă și așa altora, cari își petrec serile și nopțile pe acolo. De aceea zic, că șezătorile sunt locurile acelea, unde se îngroapă rușinea, cinstea, și curățenia. Tinerimea noastră dela sate în șezători începe mai întâi a se împretini cu păcatul și a se strica. Sărmanii părinți, de ar ști cât rău fac, când își duc ori își lasă fata ori feciorul în șezătoare!

— Ai zis frate Petrică, că și acela are păcat, care lasă în casa lui șezătoare.

— Am zis și o zic, pentru că cine lasă în casă șezătoare, acela ajută pe alții la rele. Dacă nimeni n'ar lăsa șezătoare, fetele și tinerii ar rămânea noaptea acolo unde li e locul lor, acasă.

— Îți dau drept frate Petrică. Ilenuța noastră e de 12 ani; învață foarte bine la școală și se mărturisește des. E bună și

are un suflet curat ca un inger. Mă gândesc, că dacă s'ar duce în șezătoare ce vorbe proaste ar auzi acolo și ce lucruri rele ar învăța, fie blăstămat ceasul în care am călcat mai întâi peste pragul șezătoarei. Mi-ai deschis ochii Petrică; acum îmi dau seama de unde încep a se negri multe suflete curate. Ai tot dreptul. Noi tinerii avem drept să ne veselim, dar fără păcat, fără vătămarea lui Dumnezeu.

— Nu numai atâta Bade Nechită, dar ce să începe în întunerecul șezătorilor, pe urmă se arată și la lumina ulițelor. Treci în serbători dealungul satului și vezi tineri îmbrășindu-se fără rușine pe ulițe. Trece pe acolo preotul sau învățătorul și ei nici grijă nau. Un tânăr cinstit, un tânăr cu frica lui Dumnezeu asta nu o face.

— Tu Petrică crezi că e lucru rău asta?

— Cât se poate de rău și păcătos. Gândește tu singur că dacă un băiat, o fetiță de zece unsprezece ani vede lucrurile astea, ce gânduri îi vin în minte. Vezi, aici vine la loc vorba lui Isus care zise: „Vai aceluia prin care vine sminteala...” Tinerii ăștia sunt zminteala, sunt scandal pentru cei mici.

— Ai drept Petrică; cele trupești nu sunt a se scoate la arătare. Dar uite Petrică, după vorbele tale mi sa vârat un cui la inimă. Eu nu am spus nici odată în spovadă, că am umblat prin șezători, că în biserică am fost cu gândul mai mult la cele lumești decât la cele sufletești, că de multeori am grăit

glume necurate și că am petrecut cu voia în gânduri și poște necurate.

— Rău ai făcut Nechită, că n'ai spus. Te mărturisește cât mai curând; vino chiar Dumi-

necă cu mine; spune-le toate și te hotărăște că de acum vei fi un creștin bun.

— Așa am să fac.

— Dumnezeu îți ajute!

P. Lucian Pop

Mons. Dr. Anton Gabor.

În ziua de 19 Februarie luni s'a împlinit un an, dela moartea renumitului ziarist și apostol al scrisului Mons. Dr. Anton Gabor, vicarul Episcopiei Latine al Iașului.

Nu voi arăta aci viața acestui mare cleric, pe care la răpus nemiloasa și cruda moarte în mijlocul vieții, căci ar fi prea puțin și neîncăpător să aștern trecutul cunoscut al acestui luptător catolic, în coloanele acestui ziar.

E destul să amintesc că a fost singurul a cărui opere de mare valoare vor rămânea scrise în istoria vieții noastre religioase, prin înființarea institutelor „Presa Bună”, în centrele Iași și Chișinău; de sub a căror tipar au ieșit și vor ieși atâtea scrieri bune, menite să umple golul credincioșilor de ambele rituri.

În anul 1930 ne-a vizitat modestul nostru Sighet, cu ocazia primului congres al AGRU-lui, dată când l-am cunoscut și eu.

Pe urmă în Iaș (unde mă aflam urmând niște cursuri în anii 1934—36) am fost în repetate rânduri la biroul său din institutul Presa Bună, pe care-l conducea cu atâta înțelepciune. Îmi dădea cărți să citesc și mare îi era bucuria când mă întorceam să-i cer altele restituindu-i pe cele citite.

Fiind vorba într'o discuție avută într'o zi de locurile mele natale și în legătură cu aceasta despre intensă propagandă ortodoxă de pe aici, nu voi uita niciodată răspunsul pe care mi-l-a dat, când i-am spus că suntem periclitajați de această propagandă. Iată ce-mi răspunde Sf. Sa: „Nu considera faptele așa ci judecă că prin strângerea rândurilor în fața dușmanului vă întăriți mai bine în credință!” Adevăr care singur l-a constatat, în propria-i parohie a Iașului, unde pe pușinii lui

credincioși îi îndruma la cât mai multă viață morală-religioasă, spre a putea rezista neizolați în mijlocul dușmanilor Pravoslavnici.

Deacea acum când s'a împlinit un an dela moartea celui ce a fost onorat după faptele sale de Sf. Părinte Papa cu gradul de Camerier papal, se cuvine a zice și noi cititorii acestei gazete, pentru acel ce cu drept cuvânt a fost părintele ziaristicii catolice din țara noastră: „Odihnește-l Doamne, unde toți sfinții și dreptii se odihnesc”, ca de acolo să fie, — de acum în colo — patronul scrisului creștin catolic din România. Ioan Bodnar.

La râul Vavilonului,

Acolo am șezut și am plâns Când mi-am adus aminte de Sion (Ps. 136).

Aceste cuvinte ale profetului, cari în fiecare an se cântă în câteva Dumineci, îmi apar în mințea mea. Le citesc și le recitesc căutând să pătrund în sufletul îndureratului profet ce-a suspinat în amărăciunea inimii sale — mi se pare — la cea dintâi dărmare a Ierusalimului înainte de Cristos. Sufletul mi se luminează de-o lumină dumnezeiască și-mi apar mai clare viersurile de mai sus și-mi dau

seama că profetul este actual și pentru timpurile noastre. Mă uit în jurul meu, mă gândesc serios la tot ce aflu din ziare despre ce se petrece înăuntrul și n'afara țării noastre și pe buze îmi apar involuntar cuvintele profetului: "La râul Vavilonului, acolo am șezut și am plâns când mi-am adus aminte de Sion... De te voi uita, Ierusalime, uitată să fie dreapta mea".

Ierusalimul cel adevărat, odecă Biserica creștină, întemeiată de Isus cu scump sângele Său, este azi amenințată de urmașii „fiilor lui Edom” cari strigă: „Surpați-o! Surpați-o până la temelie, să nu mai rămână nimic dintrânsii. Jos cu biserica! Jos cu Cristos și morala Lui!”

Mă cutremur gândindu-mă la știrile înfiorătoare ce le citesc despre grozăviile flagelului roșu din Spania, în timp ce nu ne-au părăsit încă spasmiurile produse de babilonia din Rusia și Mexic, de unde Isus a fost alungat cu pietrii. Peste tot un iad de cadavre, sânge, foc, mizerie și întunec, nu altceva. Dar peste toate acestea, un Hristos-Dumnezeu detronat și pângărit de o ceată de oameni bestii și monștrii înspăimântători, cari cer grațierea lui Baraba și răstignirea lui Crist. Iar de altă parte ceata iubitorilor Săi gata nu numai să-i ducă crucea ci să-i pună viața alături de El, ca ofrandă neprihănită iubirii Lui ne cuprinse. Tabloul e asemănător cu a acelei zile primăvăratică, în care Omul-Dumnezeu în fruntea gloatelor îndobitocite și asmuțate asupra-i, ducea crucea grea pe umerile Sale spre muntele Golgota. Istoria se repetă.

Dar să nu vorbim de Spania Rusia și Mexic unde pentru numele Lui Isus se varsă sânge, ci să trecem la alte țări, unde domnește încă pacea. Să vorbesc despre Franța una dintre

cele mai civilizate țări din lume, unde mai în zilele trecute am citit că Leon Blum a scos religia din programa de învățământ înlocuind-o cu studiul unei limbi streine.

Sau de exemplu la noi în

Hristos și Patria

Când s'a ivit sub sfântul soare
Al nostru Neam între popoare,
Purta în suflet și în minte
Cuvintele cerești și sfinte:
Hristos și Patria.

Când hoardele năvălitoare
Striviră totul sub picioare,
Noi risipiți prin munți și dealuri,
Avem doar două idealuri:
Hristos și Patria.

Iar prin robia cea amară,
Durerea cine ne-alină,
Decât credința cea fierbinte
În rostul dulcilor cuvinte:
Hristos și Patria.

În luptele atât de crunte
Cum am fi fost mereu în frunte,
De nu purtam noi în tot locul
Cuvintele fierbinți ca focul:
Hristos și Patria.

Iar din cenușa spulberată
Am mai fi înviat vre-odată,
Fără credința noastră tare
În vorbele mântuitoare:
Hristos și Patria.

Români-Creștin, acum dușmanii
Porniți din ordinul Satanii
Vreau să distrugă în picioare
Comorile nepieritoare:
Hristos și Patria.

Vă ridicați într'o unire
Și dați semnalul de pornire
În contra duhurilor rele,
Purtând deviza pe drapele:
Hristos și Patria.

Ion Pușcașiu

România, unde nu de mult, muncitorii C. F. R. au cerut desființarea sărbătorilor; sau să amintesc chestiunea cu „stilig-tii”, tot o agitație tendențioasă pusă la cale de iudeo-masoni comuniști de peste Nistru. Și câte altele ar fi de amintit din cari se poate constata că sunt pornite dintr'un singur izvor—și deși căile și mijloacele sunt felurite și multiple, iar scopurile mai apropiate sunt diferite — totuși scopul mai îndepărtat e unic: Dărâmarea altarelor și detronarea lui Hristos.

Dacă ai rațiune normală și puțin bun simț, pare că rămâi uimit și te'nfiori. Ce-a făcut acest Isus — „Culmea durerii, culmea iubirii”, cum îl numește Sf. Bonaventura — de trebe să fie din nou batjocorit? De ce se scandalizează fiii nebuni ai lumii acesteia pentru Cel ce s'a jertfit din iubire pentru ei și li-s'a dat de mâncare și beutură în taina Euharistiei „taina iubirii” cum spune Sf. Alfonso de Liguori. Cum? Isus — al cărui nume și operă dacă le-am șterge din istoria civilizației și am distruge tot ce aparține numelui Lui — fața pământului ar părea un cimitir pustiu și părăginit; se poate ca acest Isus să fie batjocorit? Pare că nu-ți vine a crede. Dar așa e. Hristos e răstignit din nou. E răstignit pe stâlpul rușinei, cu piroanele urii, de către servii minciunii și-ai păcatului, la ordinul Caiafelor comuniste și francmasoni. Da, Hristos e detronat de acel mârșav popor ce a rânjit altădată beat de fericire, la poalele crucii; de acel popor ce-a zis: „sângele Lui asupra noastră și-asupra fiilor noștri”. Conform planului lor drăcesc vor să-l alunge de pe fața pământului și de-aceea umblă răcnind fără astâmpărare. Ei, râvnitorii unui Mesia lumesc și-a rezidirii unui Ierusa-

lim material, nu se pot împăca de de loc cu un Mesia conceput dela Spiritul Sfânt, întemeietorul Ierusalimului ceresc. Nu se pot împăca inimile liber-cugetătorilor desfrânați și viciați cu un Isus ce preamărește virtutea prin pilda vieții sale; cu un Isus ce învață că totul depinde dela Dumnezeu. Nu se pot împăca celebrii adepți ai rațiunii pure cu Isus, singurul Adevăr vrednic de urmat. Nu se pot împăca ce-au pângărit morala, cu Isus care-a Sfințit-o; cei ce iubesc lumea și păcatele ei, cu Judecătorul care osândește păcatul. De aceea trebuie să răstoarne tot cea clădit El, începând cu Biserica și servii ei și continuând cu tot ce se reazămă pe temelia învățaturii sale. În acest scop au chemat în ajutor pe Satana care și-a înarmat toate stăpânirile infernului.

Ar trebui ca de pe amvonă și catedre, preoții, învățătorii și toți bunii creștini în a căror suflete mai licărește flacăra credinței, să predicăm cu glas de arhangeli războiu dușmanilor crucii.

Să ne oțelim inimile și să întâmpinăm cu fruntea ridicată și mintea trează, oastea celor pe a căror steaguri nu-i scris Dumnezeu. Să fim soldați des- toinici și bravi. Să avem toți același ideal, pentru care să fim gata a ne da viața:

Hristos și Patria. Să depunem jurământ sfânt, aplicând legii noastre creștine, cuvintele profetului: „De te voiu uita, Ierusalime, uitată să fie dreapta mea. Să se lipească limba mea de gâtul meu, de voiu uita eu jertfa Ta, Isuse și de mă voiu lepăda de Biserica Ta cea adevărată”. Ion Pușcașiu

Planuri infernale. Bolșevicii tot nu se alină. Marele congres al celor fără de Dumnezeu convocat la Moscova a decretat noi metode pentru distrugerea altarelor. Cu aceasta ocazie un șef bolșevic, cu numele *Dimitroff* zicea în legătură cu Biserica: „scopul nostru este distrugerea ei totală. În lupta noastră nu mai ajunge, ca să

ținem vorbiri și să scriem cărți. Trebuie să facem la fapte și să nimcim complet bisericile și mănăstirile. Pe ruinele lumii vechi va ridica comunismul adevăratul socialism”. Tot cu aceasta ocazie, *Iaroslavski* șeful rușilor fără de Dumnezeu, merge și mai departe: „Trebuie să dăm pârjol tuturor bisericilor pământului cu o materie inflamabilă generală. Credințioșii tuturor religiilor trebuie să știe, că în fața marelui naufragiu, — nu pot păstra nici un Dumnezeu, nici un sfânt și nici o rugăciune”.

Noi așteptăm în pace. Autoexterminarea ateistă a început, revoluția își devorează copiii.

Căsătorie. Dl. Dr. Vasile Lazar fost prefect fiul Bisericii noastre în ziua de 28 Februarie și-a serbat cununia religioasă cu Dșoara Maria Valeria Giurca fca protopopului român-unit din Columb jud. Făgăraș. Felicitări!

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Calendar săptămânal.

7—13 Martie 1937.

7. Dumineca lăs. de carne

ap. cor. I. 8, 8. Evg. Mat. 25, 31

M. Efrem și soții

8. Luni C. Teofilact † 845

9. Marți 40 Martiri

10. Mercuri M. Cuadrat † 258

11. Joi Ep. Sofronie

12. Vineri C. Teofan † 818

13. Sâmbătă Moașt. C. Nichifor † 846

Dacă voi creștini avem poruncă așa de mare să ajutăm pe cei săraci, necăjiți, bolnavi din lumea aceasta, cu cât mai vărtos nu suntem datori să ajutăm sufletele din locul curățitor? Când noi avem acolo părinți, frați, surori rudenii, prieteni, cunoscuți și când noi știm, că prin o rugăciune a noastră, prin o mică jertfă sau milostenie a noastră, prin un post sau facere de bine a noastră, putem să le alinăm grelele lor suferințe: oare nu ar dovedi o inimă impietrită, să nu le venim în ajutor? Acelea sărmene suflete stau ziua noaptea rugându-ne și cerând ajutor; oare vom rămânea surzi la glasul lor?

„Calendarul Bunului Creștin”

Mănăstirea Bixad.